

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istorìa

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XIII. Epistola Antonini ad Commune Asiae de Religione nostra.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

CAPUT XII.

De Iustini Apologetico ad Antoninum.

Hic refer Niceph. c. 26. l. 3. itemque cap. 32. libr. eod.

Imperatori Tito Aelio Hadriano Antonino Pio Caesari Augusto, & Verissimo filio Philosopho, & Lucio Philosophi quidem Caesaris naturali filio, Pii autem adoptivo, doctrinae amator: Senatui quoque & Populo Romano, pro viris ubique terrarum injusto odio laborantibus, & calumnia appetitis, Justinus Prisci filius Bacchii nepos, oriundus Flavia Neapoli urbe Syriae Palaestinae, unus ex illorum numero, allocutionem & petitionem defero. Interpellatus quoque idem Imperator ab aliis fratribus in Asia commorantibus, qui omni injuriarum genere vexabantur a provincialibus, ad Commune Asiae humani iustitiam instituit.

CAPUT XIII.

Epistola Antonini ad Commune Asiae de religione nostra.

Hic refer Niceph. c. 28. l. 3.

Imperator Caesar M. Aurelius Antoninus Aug. Armenicus, Pontifex Maximus, Tribuniciae Potestatis XV. Consul III. Communi Asiae S. Equidem scio Diis ipsis cura esse, ne huiusmodi homines lateant. Multo enim magis illis convenit punire eos qui colere ipsos recusant, quam vobis. Qui eorum, adversus quos tumultuamini, sententiam ac propositum amplius confirmatis, dum eos accusatis tanquam impios. Illis autem longè optabilis fuerit, ut in jus vocati mortem oppetere videantur pro Deo suo, quam ut incolumes remaneant. Ita victores evadunt, animas suas potius projicientes, quam ut ea facere quae vos jubetis, in animum suum inducant. Ceterum de terrarum moribus qui vel facti sunt vel etiamnum fiunt, non absurdum videtur vos commone, qui & animos abjicitis quoties huiusmodi casus contingunt, & vestra cum illorum institutis comparatis. Atqui illi quidem majorem tunc fiduciam in Deo collocant. Vos vero per omne illud tempus quo praeter imperitia labi mihi videmini, Deos negligitis: & tum alias caeremonias insuper habetis, tum cultum Immortalis illius. Et Christianos qui illum venerantur, expellit, & ad mortem usque infestius perurgetis. Porro de his hominibus plu-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Περί τῆς ἰουστίνου ἀπὸς Ἀντωνίνου Ἀπολογία.

Ἰστοκράτορι Τίτῳ Αἰλίῳ Ἀδριανῷ Ἀντωνίνῳ εὐσεβείῳ Καίσαρι Σεβαστῷ καὶ εὐσιμῷ καὶ φιλοσόφῳ καὶ Λεγίῳ Φιλοσόφῳ Καίσαρι Φύσει καὶ εὐσεβῆς εἰσωνταῖς, ἔρασι παιδείας, ἱερά τε συκλήτω καὶ πατριῶν Ῥωμαίων, ὡς τῶ ἐν παλαιοῖς ἡμετέροις ἀνθρώπων ἀδικῶς μισομύθων καὶ ἐπηρεαζομένων, Ἰουστίνῳ Περικεῖ τῷ Βακχεῖ, τῷ δουλοφλασίας νεῆς πόλεως Συρίας τῷ Παλαιστίνῳ, εἰς αὐτῶν τὴν ἀποστολήν καὶ ἐπιδοκίμασμα. Ἐνθυχεῖς ὁ καὶ ἕτερον οὐκ ἔστι βασιλεὺς τῆς Ἀσίας ἀδελφῶν, παντοίας ὑβρεσιῶν τῶν ἐπιχωρίων δήμων καταπονημῶν, τοιαύτης ἠξίωσε τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας διατάξεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ΄.

Ἀντωνίνου ἀπὸς τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας ἐπιστολὴ περὶ τῆς ἡμᾶς λόγου.

Ἰστοκράτωρ Καίσαρ Μάρκος Ἀυγῆος Ἀντωνίνος Ἀντωνίνος Σεβαστός, Ἀρμένιος, ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημοκρατικῆς ἀξίας, τὸ πέμπτον καὶ δεκάτον ὑπάτος τὸ τρίτον, τῶ κοινῷ τῆς Ἀσίας χαίρειν. ἐγὼ μὲν οἶδα ὅτι καὶ τοῖς θεοῖς ἐπιμελὲς ἐστὶ, μὴ λαθάνειν τὰς ταπεινὰς. πολὺ γὰρ μάλλον ἐκείνοι κολάσαι αὐτὰς μὴ βυλτομῆρας αὐτὰς ἀποκτείνειν, ἡμεῖς δὲ εἰς ταραχὴν ἐμβάλλομεν, βεβαιωμένους τῷ γνώμῳ αὐτῶν ἢ πῶς ἔχουσιν, ὡς ἀθέων κατηγοροῦντες. εἴη δὲ ἂν καὶ κείνοις αἰρετόν, τὸ δοκεῖν κατηγορημῶν τεθνήσκειν μάλλον, ἢ ζῆν, ὡς τὰ οἰκίαις θεῶν. ὅθεν καὶ κτενοῦσι, ἀποκτείνονται τὰς αὐτῶν ψυχὰς, καὶ πειθόμενοι οἷς ἀξιοῦτε πράξαι αὐτὰς. περὶ δὲ τῶν σεισμῶν τῶν γενομένων καὶ γινόμενων, ὅσα ἀτοπον ὑμᾶς ὑπομνήσαι, ἀπομνησθῆσθε μὲν ὅταν πῶς ὦσι, ἀδραβάνοις δὲ ταῖς ἡμέτεραις ἀπὸς τὰ ἐκείνων. οἱ μὲν οὖν εὐπαρρησιαστέοντες γίνονται ἀπὸς τὸν θεόν ὑμεῖς δὲ ἀπὸ πάντων τὸν χρόνον καὶ ὃν ἀγνοεῖν δοκεῖτε, τῶν τε θεῶν καὶ τῶν ἀλλῶν ἀμελεῖτε, καὶ τῆς θρησκείας τῆς πρὸς τὸν ἀθάνατον. ὃν δὲ τὰς χριστιανῶν θρησκείων ἐλαμῶτε καὶ διώκετε ἕως θανάτου. ὡς δὲ τῶν τοιούτων, ἢ ἡ καὶ πόλις

ANTONINUS PIUS.

Ἐπιτομὴ τῆς ἐπαρχίας ἡγεμόνων καὶ τῶν θεο-
λάτῳ ἡμῶν ἐγράψαν πατέρι. οἷς καὶ ἀνέγραψεν
μηδὲν ἐνοχλεῖν τοῖς τοῖστοις, εἰ μὴ φαίνοντο
πᾶσι τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν εἰς χειρῶν ἔχοντες.
καὶ ἐμοὶ ὅτι πᾶσι τοῖστων πολλοὶ ἐσημαναν
οἷς δὴ καὶ ἀνέγραψα, κατακολεθῶν τῇ τε πα-
τρὸς γνώμῃ. εἰ δὲ τις ἐπιβροῖ ἰνα τῶν τοῖστων
εἰς πρᾶγμα φέρων ὡς δὴ τοῖστων, ἐμὲν ὁ
καὶ φερῶν ὁ δολολεύδῳ ἔκκλησιαστος,
καὶ ἐὰν φαίνοιαι τοῖστων ὡν ὁ δὲ καὶ φέρων,
ἐνοχῶ ἔσαι δίκης. ἀρετὴ ἐν Ἐφέσῳ ἐν
τῷ κοινῷ τῆς Ἀσίας. τέτοις ἔτω χωρήσασιν
ἐπιμαρτυρῶν Μελίτων τῆς ἐν Σάρδεσιν ἐκ-
κλησίας Ἐπίσκοπος, καὶ ἀπὸ γνωρίζομε-
νος ἔχοντες, δηλὸς ἐστὶν ἐκ τῆς εἰρημέναν αὐτῶν
ἐν τῇ πεποιθήσει πρὸς τὸν ἀντιχριστῶνα Οὐτιανόν
ὡς καὶ ἡμᾶς δόματι χρησιμωτάτη
ἀπολογία.

Arimi provinciarum Rectores divo patri nostro antea scripserunt. Quibus ille rescriptit, ejusmodi homines nulla molestia afficiendos esse, nisi forte contra flatum Imperii Romani aliquid moliri viderentur. Sed & multi ad me de illis retulerunt: quibus ego patris mei constitutionem secutus respondi. Quod si quis adhuc pergit cuiquam illorum negotium facessere ex eo quod Christianus sit, delatus quidem crimine absolvatur, tamen si constet eum reipsa Christianum esse. Delator autem ipse poenas luat. Proposita Ephesi in publico conventu Asiae. Haec quidem ita gesta esse Melito ecclesiae Sardenfis episcopus, qui iisdem temporibus floruit, perspicue testatur in Apologetico illo longe utilisimo, quem ad Imperatorem Verum pro religione nostra conscripsit.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄.

Τὰ περὶ Πολυκάρπου ἑκ τῶν ἀποστόλων γνωρίζομεν μαθητευόμενα.

CAPUT XIV.

Quantam de Polycarpo Apostolorum discipulo memorentur.

Ἐπιτομὴ τῆς δηλωμένης Ἀνικίτης τῆς Ῥω-
μαίων ἐκκλησίας ἡγεμόνε, Πολύκαρ-
πον ἐπὶ ἀεικόνα τῶν βίων ἡρώων τε ἐπὶ Ῥώμης,
καὶ εἰς ὀμιλίαν τῶν Ἀνικίτων ἐλθεῖν διὰ τὴν ζή-
τημα περὶ τῆς κατὰ τὸ Πάσχα ἡμέρας Εἰσηνιαίου
ἰσορεί. καὶ ἄλλῳ ὅτι ὁ αὐτὸς περὶ τῶν Πολυκάρπου
ἀποδοξῶν διηγήσιν, ἢ ἀνακαθίον τοῖς περὶ
αὐτῶν δηλωμένοις ἐπιστολάσιν, ἔως ἔχου-
σαν. ἀπὸ τῆς τρίτης τῆς πρὸς τὰς αἰρέσεις Εἰ-
σηνιαίς. καὶ Πολύκαρπος ὅτι ἐ μόνον ὑπὸ
Ἀποστόλων μαθητευθείς, καὶ σιμωναρετα-
φίς πολλοῖς τοῖς τὸν Χριστὸν ἠωρακόσιν,
ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Ἀποστόλων κατασταθείς εἰς
τὴν Ἀσίαν ἐν τῇ ἐν Σμύρῃ ἐκκλησίᾳ Ἐπί-
σκοπος, ὃν καὶ ἡμεῖς ἐωράκαμεν ἐν τῇ πρώτῃ
ἡμῶν ἡλικίᾳ ἐπιπολὺ ἡδὲ παρέμεινε. καὶ πᾶ-
ν γεραίρεται, ὡς δόξως καὶ ἐπιφανέστατα
μαρτυρήσας, ἔζηθε τῆς βίης ταῦτα διδά-
ξας αἰεὶ, ἀ καὶ ὡσαύτων Ἀποστόλων ἔμαθεν,
ἀ καὶ ἡ ἐκκλησία ἀποδοξῶν, ἀ καὶ μόνον
ἐστὶν ἀληθῆ. μαρτυρήσιν τέτοις αἰ κατὰ τὴν
Ἀσίαν ἐκκλησίας πᾶσαι, καὶ οἱ μέχρη νῦν
διαδεδεδεμένοι τὸν Πολύκαρπον, πολλὰ ἀξιο-
πιστότερον καὶ βεβαιότερον ἀληθείας μαρτυ-
ρα ὄντα, Οὐαλεντίνου καὶ Μαρκιανῶρος καὶ τῶν λοι-
πῶν κακογνωμόνων. ὅς καὶ ἐπὶ Ἀνικίτη ἐπι-

Adem tempestate Aniceto Romanae Ecclesiae Praesidente, Polycarpum, qui etiam tum superstes erat, Romam venisse ob quaestionem quamdam quae de Pascha inciderat, & cum Aniceto colloquium habuisse tradit Irenaeus. Aliam praeterea idem Scriptor de Polycarpo rem narrat in tertio contra haereses libro, quam ceteris quae de illo commemorantur, necessario adjungendam putavi. Sic autem habet: Sed & Polycarpus, inquit, vir qui non solum ab Apostolis eruditus, & cum multis qui Dominum viderant, familiariter variatus, verum etiam in Asia Smyrnenfi Ecclesiae ab ipsis Apostolis ordinatus est Episcopus: quem nos quoque adhuc adolescentes vidimus (vixit enim diutissime, & in ultima senectute summa cum gloria illustre perpeffus martyrium, excessit e vita.) Hic inquam Polycarpus ea semper docuit quae ab Apostolis didicerat, & quae etiam num tradit Ecclesia, & quae sola sunt vera. Testantur hoc ecclesiae omnes quae in Asia constitutae sunt, & quicunque ad nostram usque aetatem in Polycarpi locum successerunt. Qui certe multo fide dignior ac locupletior testis fuit veritatis, quam aut Valentinus aut Marcio, & reliqui pravarum opinionum auctores. Idem Aniceti temporib⁹

Huc refer Niciph. c. 30. l. 3.